

EEN LIEVE JONGEN,

DOOR

GERARD VAN DEN HOEK.

(Slot).

In deze dagen nam Thijs' zwager een meisje als hulp in de zaak; ze kwam uit een provinciestadje en ze heette Margreet. In de koffie- en theeuurtjes kwam zij mee binnen en Thijs ontmoette haar zodoende elken dag. Dadelijk voelde hij neiging om zich in haar bijzijn een interessante houding te geven; hij deed er niet bepaald moeite toe; het kwam vanzelf. Hij staaarde peinzend voor zich uit als zij op hem lette, of keek haar aan met een vagen weemoedigen blik, hij lachte flauwtjes als de anderen gierden van pret, of maakte een geringschattende opmerking over iets, dat zij mooi vonden. En hij hoopte bij dat alles in stilte, dat zijn houding die van Margreet zou beïnvloeden. Maar hij zag wel, dat het integendeel de groote vroolijkheid in het gezin was, die haar meesleepte. Toch hield hij vol en concentreerde zijn wil op dat ééne punt, Margreet dwingen zijn geest als superieur te erkennen en te volgen. En daar hij moest oppassen, dat de anderen hem niet konden uitlachen, trachtte hij zijn doel te bereiken door sombere stilzwijgendheid en door zijn blikken.

Zij was wel een jaar of wat ouder dan hij, maar daar lette hij niet op.

Zijn ondervinding van jonge meisjes was niet groot, maar toch had hij er een enkele maal ontmoet. Eens waren er een paar nichtjes van zijn leeftijd te logeeren en eens was hij met zijn zwager naar een feestje geweest en voorgesteld aan een clubje vroolijke bakvischjes. Hij had toentertijd ook getracht in hun aandacht het middelpunt te worden door een bijzondere houding aan te nemen. Niemand had er zich om bekommerd; grappen en kwinkslagen waren over en voor hem heen gefladderd en tenslotte

was hij ondanks zichzelf ook dartel geworden, vreemd dartel, zoodat hij schuwheid had gezien in de oogen van zijn lachend buurmeisje. Maar hij had er zich ongewoon gelukkig in gevoeld, en dat later weer niet van zichzelf kunnen velen, want feitelijk had hij verloren en was meegesleept door de anderen. Sinds dien dag verachtte hij de luchtige, vroolijke flirt; hij had nu gezien wat voor een nietswaardig gespeel met woorden dat was. Toen nu Margreet na een paar dagen nog in het geheel niet reageerde op zijn bedoelingen begon hij ook haar al wat te minachten. Ze was dus als alle anderen, zei hij, en niet de moeite waard om verder naar om te zien. Toen nam hij zich voor haar te negeren. Maar ook dat scheen ze niet op te merken; 't was of zij zijn bestaan niet vermoedde. Nauwelijks had ze een enkel woord tegen hem gezegd; ze lachte maar om de flauwigheden van de anderen, of deed haar best om zelf aardig te wezen: bah, wat een kind was dat. Maar zijn zelfingenomenheid, zijn steun was onder hem weggetrokken. Als iemand die stelten leert loopen had hij veel te veel op zichzelf moeten letten om iets anders te zien. Nu keek hij en zag dat Margreet een mooi figuurtje had; hij kon plotseling zijn oogen niet meer van haar afhouden, van haar frissche en toch wat melancholieke gezichtje, van haar kleine, rechte rug, van haar jonge borst. Tegelijk herwon hij de achting voor zichzelf. 's Avonds kon hij niet in slaap komen van opwinding. Hij ontdekte nu eigenlijk eerst zijn lichaam, dat hem opeens tot nu toe onopgemerkte schoonheden scheen te bezitten. 't Was of er een zelfstandig leven in zijn armen en beenen voer, alsof zijn ledematen verzonken in eigen gepeinzen over hun heerlijkheid. En hij zag dat zijn gezicht goed gevormd was; dat zijn oogen belangwekkend konden zijn, wist hij al. Nu werd het zijn vaste voornemen Margreet voor zich te veroveren.

Zij, Margreet, kwam uit een kringetje van brave burgers, menschen, die elkaar soireetjes gaven, waar muziek gemaakt werd